

Arrest

nr. 104 340 van 4 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 9 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 december 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 april 2013.

Gelet op de beschikking van 17 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van elke verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven ten aanzien van de eerste verzoekende partij luiden als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten (...)
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit te zijn : Georgië
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, zijn echtgenote en hun minderjarige zoon vroegen asiel op 11.10.2012. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan de betrokkene op 04.10.2012 asiel vroeg in Polen. Tijdens zijn verhoor en na confrontatie met deze informatie bevestigde de betrokkene dit. Hij verklaarde dat hij op 30.09.2012 vanuit Georgië naar Wit-Rusland reisde. Vandaar reisde hij naar Polen, waar hij op 04.10.2012 aankwam en vanwaar hij na zes dagen, op 10.10.2012, zijn weg vervolgde naar België. Gedurende zijn verblijf in Polen verbleef de betrokkene naar eigen zeggen op een privé adres in Warschau. De betrokkene legde een Poolse identiteitsdocument voor vreemdelingen voor. Op 20.11.2012 werd een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 23.11.2012 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. De Poolse instanties stemden ook in met de terugname van de echtgenote en zoon van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België (vraag 38), nadat hij reeds asiel vroeg in Polen en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij hoorde dat België asielzoekers goed en eerlijk behandelt. Hij uitte reserves tegen een overdracht aan Polen omdat de Poolse instanties geen hulp bieden en je in Polen niet eerlijk wordt behandeld.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of het aanraden van een Lidstaat door derden kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

We merken op dat de betrokkene verklaarde dat de Poolse instanties geen hulp bieden en je in Polen niet eerlijk wordt behandeld. We benadrukken dat de betrokkene geen elementen aanbrengt die toelaten de gegrondheid van zijn verklaringen te beoordelen. De betrokkene, die zes dagen in Polen verbleef, blijft uitermate vaag en duidt en specificceert niet waaruit bijvoorbeeld de verklaarde oneerlijke behandeling zou bestaan. Hij maakt geen melding van concrete feiten, ervaringen of omstandigheden die zijn verklaringen ook maar enigszins duiden of ondersteunen.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non- refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Polen stemde op 23.11.2012 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003, wat impliceert dat zijn op 04.10.2012 in Polen ingediende asielaanvraag nog niet

volledig werd behandeld en dus nog lopende is. De Poolse instanties zullen na overdracht van de betrokkene de behandeling van zijn asielaanvraag kunnen hervatten en de betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Hij zal in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling gemachtigd zijn te verblijven in Polen en kunnen genieten van de door de wet voorziene opvang en bijstand.

Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Poolse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde op uitzondering van zijn gezinsleden geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens zijn verhoor geen melding van problemen inzake zijn gezondheid. Ook na het verhoor werden geen attesten of andere elementen betreffende de gezondheid van de betrokkene aangebracht.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat - indien nodig - aangepaste opvang kan worden voorzien..

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.

(...)",

en ten aanzien van de tweede verzoekende partij luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (...)

geboren te (...), op (in) (...)

van nationaliteit te zijn : Georgië

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, haar echtgenoot en hun minderjarige zoon vroegen asiel op 11.10.2012. Vingerafdrakenonderzoek toont aan de betrokkene op 04.10.2012 asiel vroeg in Polen: Tijdens haar verhoor bevestigde de betrokkene dit. Ze verklaarde dat ze op 30.09.2012 vanuit Georgië naar Wit-Rusland reisde. Vandaar reisde ze naar Polen, waar ze op 04.10.2012 aankwam en vanwaar ze na zes dagen, op 10.10.2012, haar weg vervolgde naar België. Gedurende haar verblijf in Polen verbleef de

betrokkene naar eigen zeggen op een privé adres in Warschau. De betrokkene legde een Poolse identiteitsdocument voor vreemdelingen voor.

Op 20.11.2012 werd een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 23.11.2012 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. De Poolse instanties stemden ook in met de terugname van de echtgenoot en zoon van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België (vraag 38), nadat ze reeds asiel vroeg in Polen en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat ze in Polen hoorde dat België een goed land is, waar asielzoekers goed worden behandeld. Ze uitte reserves tegen een overdracht aan Polen omdat de Poolse instanties volgens haar geen hulp bieden.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of het aanraden van een Lidstaat door derden kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

We merken op dat de betrokkene verklaarde dat de Poolse instanties geen hulp bieden. We benadrukken dat de betrokkene geen elementen aanbrengt die toelaten de gegrondheid van haar verklaringen te beoordelen. De betrokkene, die zes dagen in Polen verbleef, blijft uitermate vaag en duidt en specificiert niet waaruit bijvoorbeeld het verklaarde niet bieden van hulp zou bestaan. Ze maakt geen melding van concrete feiten, ervaringen of omstandigheden die haar verklaringen ook maar enigszins duiden of ondersteunen.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Polen stemde op 23.11.2012 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003, wat impliceert dat haar op 04.10.2012 in Polen ingediende asielaanvraag nog niet volledig werd behandeld en dus nog lopende is. De Poolse instanties zullen na overdracht van de betrokkene de behandeling van haar asielaanvraag kunnen hervatten en de betrokkene zal niet worden verwijderd naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling gemachtigd zijn te verblijven in Polen en kunnen genieten van de door de wet voorziene opvang en bijstand.

Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Poolse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde op uitzondering van haar gezinsleden geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens haar verhoor geen melding van problemen inzake haar gezondheid. Ook na het verhoor werden geen attesten of andere elementen betreffende de gezondheid van de betrokkene of van haar kind aangebracht.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat - indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien..

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1) c van Verordening 343/2003.

*Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: *"De verzoekende partijen betogen dat ze voldoende feitelijke gegevens hebben aangehaald om aan te tonen dat hun asielaanvraag niet op een eerlijke wijze in Polen wordt behandeld. Ze betogen dat de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar deze elementen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen verklaard heeft "België wordt aangeraden door mensen die ze in Polen leerden kennen. België zou een goed land zijn die de asielzoekers goed behandelen" en dat "de Poolse autoriteiten niet helpen" en dat "je krijgt geen hulp van de Poolse autoriteiten en je wordt niet eerlijk behandeld." Met betrekking tot deze elementen wordt in de bestreden beslissingen uitvoerig gemotiveerd. De verzoekende partijen beperken zich tot het herhalen van de elementen van voor het nemen van de bestreden beslissing, zonder deze in concreto te onderbouwen of te staven met een begin van bewijs. Voorts stellen de verzoekende partijen dat een enkele verwijzing naar het feit dat Polen als lidstaat van de Europese Unie gebonden is door dezelfde internationale verdragen als België een onvoldoende verantwoording is om de twijfels omtrent artikel 3 van het EVRM weg te nemen. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.*

In casu wordt door de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt." Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 2 april 2013 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vragen gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 7 mei 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de

in de beschikking van 18 maart 2013 opgenomen grond, wensen zij te benadrukken dat zij menen dat de Poolse autoriteiten hun asielaanvraag niet op een eerlijke en adequate manier zullen behandelen, wat zij tijdens een verblijf van zes dagen in Polen hebben ervaren, en volharden zij in hun verzoekschrift. De verwerende partij stelt dat dit volledig losstaat van de bestreden beslissingen en dat verzoekers bij eventuele problemen met de Poolse autoriteiten daar ter plaatse de nodige stappen hadden moeten ondernemen.

Daar waar de verzoekende partijen verwijzen naar de behandeling van hun asielaanvraag in Polen in het verleden en de toekomst, dient te worden vastgesteld dat zij dit reeds in hun verzoekschrift in het kader van hun uiteenzetting aangaande artikel 3 van het EVRM naar voren hebben gebracht en dat hierop reeds in de beschikking van 18 maart 2013 werd ingegaan. Door het louter herhalen of benadrukken van deze elementen ter terechtzitting, en tevens met het louter volharden in hun verzoekschrift, brengen zij geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking hiertoe en de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM reeds in de beschikking van 18 maart 2013 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 18 maart 2013 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

De beide middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET